

Jószay

Magdolna

Írásaim

39 témára... - 2

BEMUTATKOZÁSOM:

Vagyok, aki vagyok

Mindig jobb szerettem volna lenni,
ha jó voltam, több annál is,
maximalistának mondanak,
ha sikertelen vagyok, akkor is.

Zenében, rajzban, versenyeken
ha sikerült jól teljesítsek,
anyám szerint ki sem bírtam volna,
hogy ne a legjobbak közt lehessenek.

Ami mégis szerintem lényegem:
az igazságérzet, becsület,
az önbizalom teljes hiánya mellett
a kitartás, hűség, s önérzet.

Nehezen kezdek újba, s ha csalódtam,
nehéz ismét másokban bíznom,
és balek is vagyok, kit félretehetnek,
ritkán sikerül jó labdába rúgnom.

Igazán szerencsém oly ritkán van,
s mégis magam szerencsésnek érzem.
Mert apró szépségeknek örülni is tudok,
s a jót mindig meglátni igyekszem.

KÖLTÖZÉS

Költözködni

Ritka, ha valakinek úgy alakul sorsa,
hogy egész életét egy helyen éli,
de van, aki akár élhetné is, mégis
vonzza az új, a más; hol a jobbat reméli.

Van, ki kényszerből, van, ki szükségből,
de a legtöbbünk úgyis költözik;
van, ki csak néhányszor, de van, aki százszor,
okkal, ok nélkül, mert minden változik.

Mi leginkább rögződik, az a szülőhelyünk,
ott nőttünk fel, ott nevelődtünk.
Gyermekkorunk mindig örök, maradandó,
akárhogy is, de felnőtté ott lettünk.

Maga a költözés semmiképp nem kedvenc,
legalábbis annak, ki nem „muszájból” teszi,
hiszen minél korosabbak leszünk,
annál inkább fárasztó megtenni.

Szülőházam után én hatszor költöztem,
ebből négy albérlet volt - a Sors hozta.
Albérletekben kezdtem a versírást,
rég volt... az esély az Élet ajándéka.

SZERZŐDÉS

Szerződés - mint tűzfal

Az emberek bizalma vagy baleksége
néha végtelen. Mikor baj van,
akkor döbben csak rá, nem lenne gond,
ha gondolkozott volna józanabban.

Szerződésekre ezért van szükség.
Fontos a szerződés, mert az ember
változhat, máshogy gondolja, máshogy
emlékszik, tagadhat... mindez nála fegyver.

A másik meg ott áll szavahihetetlen,
kiszolgáltatva, teljes' tehetetlen.
S nem elég, hogy a legrosszabbul járt -
kétségbeesetten, megszégyenülten.

A
szavak
elvesznek
az idővel.
Írott szó is kell.

DURRANÁS

Így jártam

Lerombolt házak között
osontam reszketve,
az est ködösen, füstösen
szállt a fejemre.

Néptelen utcák, szürke,
baljós árnyak,
ez csak egy álom, biztos
nem lehet igaz...

Miért nincs egy lélek sem
valahol az utcán?
Mikor érek haza, vajon
helyes ez az irány?

Furcsa zümmögés, mely
egyre erősödik,
fények villannak, de
nem értek semmit...

Majd jött egy durranás...
életem leperereg,
mint egy filmvásznon, mit már
felülről nézhetek...

ÖSSZEFÉRHETŐSÉG

Összeférés vagy sem

Életünk során az összeférhetőség
normál esetben nélkülözhetetlen.
Nem esik jól persze évtizedeken át
bárkivel jópofizni, ki elviselhetetlen.

De ha nyugodt álmot szeretne az ember,
az igyekezet dicsérendő, bár néha sikertelen.
Ha valaki izgága, összeférhetetlen,
a Jóisten se képes, hogy megértő legyen.

Tűrőképesség kell, alkalmazkodás,
de ez nem jelentené a megalázkodást.
Ha már addig fajulna a dolog, inkább lépnék,
mert ez indokolatlan meghunyászkodás.

Nekem a lényeg, hogy toleráns legyek,
összeférhető, türelmes és diplomatikus,
s ha ezen áll vagy bukhat a kapcsolat,
addig örülhet, míg alatta a trónus.

HALANDÓSÁG

Mi lesz azután?

Az ember néha elgondolkozik,
és megretten - mi lesz „azután”?
Kinek hite van és erős, könnyebb
bízni, lelkét edzeni talán?

Tudja mindenki elejétől fogva,
nem élünk örökké, egy nap véget ér
minden, de odáig azért nem mindegy,
ki hogyan él, mit tesz, miért, kiért.

És talán ha elég hosszú az az élet,
az ember el is fárad, pihenne már,
teljes, hasznos és tevékeny évekre
tekinthet vissza, ráadás, ha mindene fáj...

Nem az elmúlás az, ami riaszt,
inkább az, hogy nem szabhatom meg,
amikor már menthetetlen vagyok,
ne kérdőjelezhesse más döntésemet.

Etikusabb lenne az ember számára,
ha ép ésszel rálátva tudná, nincs tovább,
fájdalmak, félelem, kínok nélkül
hagyhatná hátra önmaga világát.

ETETÉS

Hajnali ébresztők

A cicák óraműpontossággal
tudják, mikor riasszanak.
Inkább előbb, mint később, nehogy
már szerencsétlen macskák
véletlenül éhen haljanak.

Én első jelzésre mindig ugrottam,
bármennyire is nem volt ínyemre...
Úgysem hagy békén addig,
és én szívom meg, ha nincs
minél hamarabb a gyomra tele.

Utána, ha volt még időm,
bőszén abban reménykedtem,
egy kicsit még visszaalhatok,
bár ebben túl gyakran
nem volt nagy sikerem.

Az ő éhségjelzőjük fittyet hány
bármifajta időátállításra,
s ha neked amúgy is negyedóra múlva
mindenképp csörögne az óra,
akkor sincs tapintat.
Elkövet mindent, hogy talpra szökkenjen
a házi szolgálat...

SZÉLERŐMŰ

Szélturbinák

Fontos energiatermelő a
leggyakrabban használt szélerőmű,
mely a forgólapátos szélturbinák
segítségével, a Nap energiája által
generálja a villamosenergiát.

Ha vonattal utazom,
nem tudok olvasni, vagy esetleg
rejtvényt fejteni, inkább szeretem
folyamatosan az ablakon át
a tovatűnő tájat nézni.

Ilyenkor látok néha szélturbinákat.
Sokáig el nem tudtam képzelni
rendeltetésüket, lapátjaik forogtak,
azt azért gondoltam, hogy nem
szántóföldi dísz tárgyak...

Előnyös, mert nincs
károsanyag-kibocsátás,
ezáltal nem növelik
az üvegházhatást.

KÖLDÖK

Kapocs emléke

Ritkán gondolkodunk erről
a témáról, ám most ez a feladat.
Születésünk előtt igen fontos
szerepe volt a köldökzsinórnak.

Kötélék a magzat és anya között
végig, míg benn a pocaklakó,
ezen kap meg mindent a baba...
oxigént, s ezen táplálható.

Világra jön az újszülött,
s első szabad lélegzetvétele
a köldökzsinór elvágása után
történik... s kezdődik evilági léte.

A
köldök
emléke
a kapocsnak,
mely anyánkhoz köt.

ZÜMMÖGÉS

Nyári réteken

Tavaszi, nyári rétek, mezők
tarka, illatos életterénél
kevés, mi embert jobban elragadhat
az örömnél, életkedvnél.

Imádom a tarka virágok sűrűjét,
az illatárt, mi átjárja a határt,
s táplálja a sok rovar, méhecskét,
a zümmögést, a nyár hangját.

Figyelek minden szál vadvirágra,
nehogy rájuk lépjek, élhessenek!
Fénykép nem adhatja vissza a mezők
nyári hangulatát - zümmögés és színek!

Hab lehet a tortán pillangók
ezreinek tánca, melyek virágról
virágra szállva fáradhatatlanul
röppennek sárgára a pirosról,

s az ember szíve csordultig telik
e csodaszép, mesés látványtól.
Van, hogy a lélek csaknem könnyezik
a természet káprázatától.

NYAVALYGÁS

Csendben szenvedni vagy nyavalyogni?

Van, ki szinte halálán van,
mégsem hatásos jajsza,
van, kinek messzire hallik,
mert megrepedt körömlakkja.

Sajnos ebben sem vagyunk
egyformák, mert ki hangosabb,
annak kezelik panaszát,
míg a másiknak tán, ki halkán sír,
akár áshatnák a sírját.

Akinek félig van pohara,
azért nyavalyog. Öntse tán
tartalmát kisebb pohárba,
s nem lesz oka nyavalygásra.

Kiállás és hangerő
az, ami hatékony, hatásos,
s a csendesebb béketűrő
nem rúghat labdába,
nem nyavalyog, ha nem muszáj,
ő csak halk panaszos.

KÖLTÉSZET

Mit jelent a költészet?

Páratlan élmény volt számomra,
mikor rájöttem: a költészet
a lelkemnek létszükséglet.

Diákként nem szerettem a
verseket megtanulni, főleg nem
mások előtt elszavalni.

Nem szavalni tudok, még igazán
felolvasni sem. Ami bennem van,
megírom - magamban, csendben.

Érett felnőttkorban mélyedtem el
a költészetben, s azóta tudom:
versek ezrei fontosak az életben.

Mikor olvasom a verset, s átérzem,
hideg fut végig rajtam, s tudom,
költője célját elérte, s áldom.

A vers önkifejezés, s a remény,
hogy mások lelkébe is megérkezik,
aki képes, érti; nincs egyedül,
vannak, kik ugyanezt érzik.

JÓSLÁS

Jóslás „áldozata”

Nem igazán hiszek
jóslásoknak,
ha bejönnek mégis,
talán mázlija
volt a jósnak.

S nem azért, mert
egyszer régen -
lehettem tizenhat -
egy cigányasszony az utcán
elcsípett, s az volt
a nagy jóslat,
hogy nem érem meg
a felnőttkoromat.

Már eléggé felnőttem,
sok bajt túléltem,
s még itt vagyok...
Szerintem csak
kevesellte az aprót,
mit megilletődésemben -
felszólítására -
találtam zsebemben...

KÖNYVTÁR

Könyvimádat

Mindig szerettem a könyvtárakat.
Az ember elveszti időérzékét,
elfelejti idejét és helyét,
csak barangol a sorok mentén,
egyik világból a másikba csöppen,
elméje percek alatt régi és újabb
világok között ide-oda röppen.

Könyvtárakban mindig elfog
az érzés: milyen apró porszem vagyok,
s ennyi könyvet, amíg élek,
soha el nem olvashatok,
még akkor sem, ha az életben
semmi mást én nem csinálok...
Nálam is van már egy könyvtár,
mondogatom igen gyakran,
a könyvek uralják a lakást,
ki kell költöznöm tán lassan...
A szekrényekben is, hol mások
ruháikat tartják, nekem felét
a polcoknak szintén könyvek lakják.
Padlón oszlopokban állnak,
viszont enni sosem kérnek,
hogyha ezer évig élek netán,
unalomtól sosem félek.

SÁRKÁNY

Sárkánynak lenni

No, ez tetszik ám: az vagyok én, sárkány.
Amúgy szelíd és kezes, mint egy bárány.
Gyerekkorom óta úgy kedvelem őket,
Szerintem, bizony, látványosan szépek.

Mikor a sok sárkányos mesét olvastam
annak idején, mikor gyerek voltam,
bevallom, néhanap a sárkánynak drukoltam,
nem értettem, mért nem jó a királylánynak ottan.

Lehet, azért is kedvencem a sárkány,
mert Paffnak története sokszor megríkatott,
sajnáltam, hogy Jani, a barátja
egyszer csak otthagya őt, s a csapat, papot.

Süsü is aranyos, ártalmatlan jószág,
nézte annak idején meséit fél ország.
Nekem is van egy gyereknyi sárkányom,
plüssből van, igaz, de attól még imádom.

ANYA

Fázom...

Még felnőtten is
neked meséltem el
minden bánatom, anyám,
s már az is enyhítette gondjaim,
hogy csendben meghallgattál.
Már csak fekszel,
szegénykém, magatehetetlen,
beszéded zavaros, érthetetlen...
ritka, amikor biztosan felismersz,
viharos káoszok a lelkemben...

Még mindig nehéz
elfogadnom, hogy már
nem lehetsz soha lelki támaszom...
Ha megyek hozzád, megfésüllek,
megettetlek, körmödet levágom...
s te csak nézel engem,
ki is lehetek én, néha a
nővéred, néha a te anyád,
s oly ritka, amikor szemedben
a felismerés csillogását látom.
Agyam felfogta, de lelkileg ez
nagyon, nagyon nehéz...
Istenem, de fázom...

NÁRCISZ

Nárcisz mint jelkép

Tavasza egyik aranyos hírnöke
különleges, s igazán egyszerű.
Citromsárga szirmok tölcseért védenek,
mely narancssárga színű.

Anyám kertjében aranylott a föld,
régén volt már... csokrot kötöttem
magamnak mindig abból, ami nyílott,
s e sárgát különösen kedveltem.

Egyszer, ezer éve valakitől
kaptam egy szálát nőnapra,
s az akkor oly féltékenyen induló
kapcsolatnak nárcisz lett a szimbóluma.

Nárcisz kitűzöm az öröm,
életigenlés és remény jelképe,
a már nem gyógyítható rákos betegek
ápolását támogatja viselője.

JÁTÉK

Játékok rég és most

Mennyi játék! Még nekem is
jojóznak szemeim,
oly bőséges választék, mi
most van, hogy elveim
porig süllyednek...
Egyiknek-másiknak sem nevét,
sem rendeltetését
nem is ismerem,
s nem tudom, gyerekkoromban
boldogabb lettem volna-e,
ha csak töredékét ennek
megnyerhetem.

Visszagondolok: nekem az
ugrókötél, az ickázás,
a helyi adottságok - padláslétra,
fű és homok, földre rajzolás -
talán nem volt ily steril,
mégis annyira más...
Az ország-város, az akasztófás,
a torpedózás... most minden
felejtős lett, hisz
ez a bőség maga a Kánaán,
biztosan csodás.

ÜLEDÉK

Üledékről

Folyadékok alján
egy idő után
megjelenhet
üledék.

Lehetek én más
szerinted, mint víz alján
felgyűlt üledék?

Víz
alján
ülepszik
valami cucc.
Ez lehetek én?

TŰZKŐ

Tűzkőről

Édes jó istenem!
Mit írhatnék én
bármiféle
tűzkőről?

Szentként is tisztelték.
Tisztítóerő,
amivel bír
a tűzkő.

A tűzkőből készült
ékszer megnyugvást
hoz, oldottá
tesz. Reméld!

KECSKEGIDA

Kecskék

Olyan kedves, fiatal kis kecske,
mesék kedvelt állatszereplője.
De én annyira nem szeretnék mesét írni,
megtették ezt helyettem mások,
én mindig csak abban szeretnék hinni,
hogy kecskegidát soha nem bántotok.

Gyerekkoromban nagymamámék
tartottak kecskét, ám gidát nem láttam,
viszont a kecsketej, az nagyon finom volt,
nem emlékszem rá, de azt mondták, nyakaltam.
Én a gidát tényleg csak mesékben képzelem,
neki drukkolok mindig, a farkassal ellenben.

Emlékszem, mekegett a nagyanyám kecskéje,
még túl kicsi voltam, nem elemeztem,
mikor mit jelenthetett a mekegése.
Nekem mindig az ártatlan állatot jelképezte,
nem bírtam volna elviselni, ha bárki
bármilyen rosszat is tesz vele.

PARITTYA

Parittya nélkül megvagyok

Dávid legyőzte parittyával Góliátot.
Ez simán megtörténhetett.
Számomra ez igencsak veszélyes fegyver,
mely akár halálos is lehet.

Kisebb formátumú, de hasonló
eszköz a csúzli, gyerekkorunkban
a fiúknak volt, s bőven lehetett
vele kárt tenni, ablakokat zúzni...

Horgászok használják előszeretettel,
dobóparittyá, etetőrakéta,
ezerféléhez hozzájuthat az ember,
a neten bárki felkutathatja.

Én elvoltam mindig is parittyá nélkül,
a horgászat sem nőtt szívemhez,
azt hiszem, a hátralévő években
továbbra sem vonz semmi ezekhez...

BALETT

Gondolatok a balettről

A balett kimaradt az életemből,
pedig már fél évszázada is
óvodás korú gyerekeknél akár
presztízskérdés lehetett ez is.

Nem vonzott ilyesmi, inkább a zene,
az olvasás, a rajz, a kézimunka,
amúgy sem voltam a sportrajongók
közt, s máig sem érdekel annyira.

A balett csodálatos, lélegzetelállító
mozdulataiért kalapom emelem,
a táncosoknak hiteles előadásaik miatt is
tényleg az összes elismerésem...

Viszont az is tény, hogy e táncosok
nem ebből a szakmából mennek nyugdíjba...
ahogy másokon is - ők sem kivételek -,
rajtuk is fog az idő vasfoga.

BORRAVALÓ

Borralalók

Vannak szakmák, ahol ez a téma
nem vita tárgya.
Bárki bármit mond, akkor is,
mindig is így járta.

Megszokott háborgás:
„És vajon nekem ki ad?”
Valóban, nekem se adott senki,
valahogy mégis ez az alap...

Meg hát ki hogy bírja, nem ég-e az arca,
hogy simán kivárja,
míg a taxis a visszajáró harmincöt
forintot visszaadja?

Nekem mi számít borralalónak?
Ha kirándulok, és az eső nem szakad,
ha elmondok valamit és meg is értenek,
ha alkotok valamit és meg is dicsérnek,
ha elolvasok egy remek jó könyvet,
ha virágon egy lepkét lefényképezek,
ha nagyon fáj valami, mégis én segíték...
számomra a borralalók - ezek.

MACSKAKAPARÁS

Kézírásunk

Nem mindenki írhat szépen,
az ember tudja, ismeri.
A nagy többségnek van kiírt írása,
az remek, hiszen egyéni.

A kiírt írás általában szép
és olvasható, irigylendő.
Érett korban már, sajnos, ez nemigen
változtatható, nem elérhető.

Nem tudom, hogyan, de léteznek
borzasztó csúnyán, egyenetlenül
író egyének, akik számára életmentő
a számítógép, ami elé leül,

bepötyögi, azután kinyomtatja,
s aki olvassa, soha meg nem tudja,
hogyan szerzője írása nem valami szép...
az, hogy olvashatatlan, nincs róla fogalma.

ALVAJÁRÓ

Alva járni

Gyermekeknel többször fordulhat elő,
mint felnötteknél, de mindenképp ijesztő.
Sokszor igen hétköznapi dolgokat művelnek,
tudatuk alszik, de érzékszerveik éberek.

Lassú a mozgásuk, de rutinosak,
megtehetnek bármit, mit akarnak,
s pont ezért akár veszélyesek is,
emlékezetükben nem maradnak meg tetteik.

Én még nem találkoztam alvajáróval,
csak filmekben, könyvben, ám így is sok... szóval
igencsak frászt kapnék, s nemigen
ismerném fel, tudatos-e a dolog, vagy sem.

Hogy ne forduljon veszélyessé a „játék”,
fontos a minél hamarabbi felébresztés...

Igen keveset és rosszul alszom;
nemigen szeretném,
ha azt a keveset is
alvajárással tölteném...

FEKVŐHELY

Ágy és alvás

Túl puha fekvőhelytől
reggelente mindenem fáj,
a földön is szívesebben aludnék,
mintha méterre süppednék
pihe-puha ágyban, mellyel
szerintem jól senki sem jár.

Aludtam már földre tett gumimatracon
hetekig, mely reggelre síkra leeresztett...

Aludtam már padlóra tett pokrócon,
ha felállni alig is tudtam, de a gerincem
legalább nem perlekedett.

Hanyatt fekvve aludni számomra
szintén képtelenség, ha még
süppedne is az ágy, borzasztó lenne
a kényelmetlenség.

Ha a fekvőhely keménykötésű,
s megvan a kispárnám is,
oldalt fekvve nem kell mese,
elalszom jól, magamtól is.

KANÓC

Gyertyabél

Kanóc nélkül nem gyertya a gyertya.
Ha nincs mi, amit gyűjtsünk, miért a
küszködés, a kanóc feladata
a gyertyaláng táplálása.

Mint a szívtelen ember, a gyertyának
szánt viaszt hozzá hasonlítanám.
Szívtelen embertől ne várjunk el sokat,
szeretet, szerelem, empátia -
tőle távol marad.
Ha már ismerjük, ne is erőltessük,
ne várjunk el semmit.
A gyertyát is hiába gyűjtogatjuk,
ha leégett a kanóc,
élesztgetni nincs mit.

Ne erőltessük,
lásd, leégett a kanóc,
kihuny a gyertya.

FEJETLENSÉG

Zűrzavar és fejetlenség

Vannak halandók, kik
a rendetlenségtől
fejvesztve menekülnek,
vért izzadnak, míg a dolgok
helyükre nem kerülnek.

Vannak dolgozók, kik
nem állhatják, ha nekik kell
okosabbnak lenni a főnöknél,
hisz ez néha sokszor
igen nem jó jel.

Nem vagyok vezető,
soha nem akartam,
kikerültem mindig; helyemet
s határaitam nekem ismerni kell.
De ha alpból precíz,
pontos az ember,
a fejetlenség az egyik dolog,
melyet roppant nehezen
viselek el.

INDÍTÉK

Egyéntől függő

Cselekedeteink mozgatójának
mindig kell legyen indítéka.
Annak, hogy mit teszünk meg, miért
vagy kiért, mindenképpen van oka.

Akár jó, akár rossz az elhatározás,
szinte teljes mértékben az
indíték dönt, nem a hezitálás.
Kinek mi a lényeges meglátás.

Indíték legtöbbször
a bűnösöknél is fennáll.
Lehet ártatlan valaki,
mint ma született bárány,
ha a bűnös szándék úgy találja,
hogy tettének van indítéka,
el fogja követni, mert
más aggyal úgy látja,
csakis neki lehet
igaza és oka.

HÁTOLDAL

Könyvek borítója

A
könyvnek
fontos a
borítója.
Hátoldala is.

El kell olvasni a
könyv hátoldalát.
Érdeklődést
ébreszthet.

A címlap is fontos,
de a hátlapról
kiderülhet
a lényeg.

CUMI

Cumi

Mi cummogónak hívtuk akkoriban
a csecsemőket nyugtató tárgyat,
s higgye el mindenki, néha tényleg
drámaian életmentő volt a használat.

Volt, hogy sürgősen ügyintézni kellett,
segítség ha nem volt, nyilván gyerekkel.
Ha ordított a kisdéd, s az ügy komoly volt,
fontos volt a csend - felülírta ezerral

a fontos gyereknevelési elveket,
ki nem tojja le, csak legyen csend, csend!
A cumi olykor megoldotta mindezt,
hogyan más hogyan gondolja, soha nem érdekelt.

Kilencvenkét éves
az anyám. Bizony,
már cumiból
etetik...

TENGERALATTJÁRÓ

Tengeralattjáró

A tengeralattjárók
nem tartoznak kedvenceim közé.
Mint ahogy semmi, ami lehet
katonai, hadi akciókkal kapcsolatos,
s orv támadásokkal döntetik el,
ki kerekedjen a másik fölé.

Utasként is fóbiám lenne
a hatalmas víztömeg alatt,
még víz fölött, turistahajón is
rémület fog el a víziszony miatt.

A Beatles-dallal viszont
semmi bajom nem volt,
a „Sárga tengeralattjáró”
akkoriban tarolt.

Föld felett járok
legszívesebben, tenger
alatt veszélyes...

ZENDÜLÉS

Zendülésről

A zendülés szó nekem
gyerekkorom szava,
amikor kék-piros nyakkendők
repedtek nyakunkba'.

A mozgalmi énekek
mindegyikében
szerepelt a szó, és mi vágtuk is
komolyan, keményen.

Ez volt az alap, a természetes,
senki nem nevette,
tribün előtt lelkesen mindkét
zászlókat lengetve.

Persze mást is jelent,
az már történelemóra,
felkelés, lázadás
Dózsa György-i szóra...

Zendüljön békedal, inkább azt kívánom,
élhessünk nyugodtan ezen a világon!

ILLAT

Illat emlékek

Illatainkhoz emlékek kötődnek,
van, ami egyedi, kétszer nem ismétlődnek.
Mikor elsős lettem, az a teremillat
az első napoktól orromban megmaradt.

Tíz-húsz évente érzem ugyanez illatot,
s azonnal idézik a „százéves szagot”,
ami csakis akkor, ami csakis ott
volt érezhető, s újból megültem azt a padot.

De felidézek száz kedves emléket,
szülőket, házukat, nagyszüleim házát,
mindegyik más illat, mindegyik más emlék,
mintha más dimenzióba reptetné
az ember lányát.

S a kertek, a természet illata
ezer emlékekkel tornyosulnak mindig,
ezek, miket évente folyton felismerünk,
hisz millió élményt átélhetünk velük.

ZENE

A zene és én

Szeretem a zenét,
életem egy része.
Szolfézs és hegedű
volt életem hat éve.

Tíz év énekkar,
négy év zenekar,
verseny és szereplés,
hangverseny, hangvihar...

Gyerekkoromtól a
dallamok, szólamok
velem, bennem élnek,
ha meg sem szólalok.

Most is eljárók, ha
hívnak, ha szólnak,
a zene egy más világ,
balzsama gondoknak.

ELFOGADÁS

Elfogadni

Ha valamihez
nem fűlik a fogunk,
mérjük fel azt:
vajon változtathatunk?

Ha igen, tegyük meg,
vagy sikerül, vagy nem.
Ha változás lesz,
probléma egy szál sem.

Ám ha semmit
nem sikerül tenni,
felesleges lenne
ezen dühöngeni.

Az adott helyzetet
el kell fogadnunk,
megszökni innen nem
igazán tudunk.

RÁFÁZÁS

Balekség

Ha az ember soha nem kockáztat,
előfordul, hogy minden ráfázást megúszhat.
Ám egy emberöltő hosszú ahhoz,
hogy ne ismerje meg az érzést:
túl sokat akart, de más is beleszólt,
hát ez nem jött össze, így hát ráfázott.

Persze olyan is van, amikor
úgy járunk pórul, úgy szégyenülünk,
hogy közben mindezekért mi
valójában semmit nem tettünk.
Velem általában ilyenek történnek,
gyakorta nem vagyok más, mint balek.

Magamból indulok ki, naivság a neve,
túlzott jóhiszeműségemnek köszönve
életem során sokszor megjártam,
számolatlanul, de legtöbbször
nem más, csakis én voltam,
aki sűrűn a rövidebbet húztam.

RÁGALOM

Nem az igazság fáj

Normál átlagembernél
nem jön be a mondás,
mikor ok nélkül rágalmazva
mindennek lehordják,
gúnyosan mellékelve hozzá:
„Igaz, fáj az igazság?”

Az igazság nem fáj,
az emberek véleménye
tudjuk, abszolút eltérhet,
egyforma senki nem lehet.
Ő úgy gondolja, én meg emígy,
nincs gond, ha igaz a történet.

Ami fáj, az a hazugság.
A rágalmak, melyből szinte
ki sem mászhatsz,
elkönyvelnek hamisan,
rondán megaláznak,
és hab a tortán, hogy
legtöbbször meg sem tudod
védeni magad.
Szándékosan nem hagynak rá
időt és alkalmat.

NEVETÉS

A humor fontossága

Attól, hogy túl sokszor
befelé fordulok,
imádom a humort, s időnként
kínomban is játszom,
a gondok ne temessenek
magam alá, így inkább
magam rovására is
jókat ironizálok.

Olyan remek dolog,
hogy a természet, a sors
megteremtette a mosolyt,
a nevetést; könnyebben
túlélhető a nehézség.
Ezért mindig hálás vagyok,
hiszen annyi minden létezik,
mi megnevettet, s az ember
még kínjában is képes, és
mosolyog.

Józsay Magdolna
